

Cares noves darrere el teló

Sis actrius emergents irrompen amb força en l'escena catalana: al teatre, el cinema i la televisió

BERTA VILANOVA BARCELONA | ACTUALITZADA EL 01/08/2015 00:00

Dedicar-se professionalment al món de la interpretació ha sigut sempre una aposta arriscada i encara ho és més en l'actual situació econòmica i laboral. Tot i així, aquestes sis joves actrius catalanes tenen molt clar que volen actuar i que, malgrat les dificultats, no tiraran la tovallola. Ha sigut aquesta convicció el que els ha permès començar a obrir-se camí en aquesta professió i convertir-se en actrius emergents de l'escena catalana. Algunes prefereixen els escenaris, d'altres, els platós de cinema o de televisió, i fins i tot n'hi ha que opten per crear el seu propi projecte artístic, però totes tenen en comú que no es conformen a fer papers de personatges superficials, sinó que volen posar-se a la pell de dones profundes, valentes i apassionades, i estan disposades a treballar molt per aconseguir-ho.

Bruna Cusí

A l'actriu Bruna Cusí, de 28 anys, li agraden els personatges amb caràcter. "M'agradaria interpretar Joana la Boja, encara que és un paper maleït perquè a moltes de les actrius que l'han fet després els ha costat tornar a treballar", diu Cusí, a qui també li agradaria posar-se a la pell d'un dels personatges de la sèrie *Girls*, en especial el que interpreta l'actriu (i creadora de la sèrie) Lena Dunham. "Són personatges femenins molt interessants, ja que són molt

contradictoris, a vegades fins i tot una mica odiosos, però desperten empatia i sentit de l'humor. M'identifico amb elles perquè són de la meva generació", explica Cusí. L'actriu, que és coneguda sobretot pel seu paper a *Polseres vermelles* -tot i que també ha treballat en diverses obres al TNC i ha fet cinema-, considera que ara és un moment difícil per a les actrius que comencen. "En moltes ocasions els productors i els directors de càsting busquen cares conegudes perquè amb la crisi no es volen arriscar", explica, i afegeix: "És important anar-te formant contínuament, estar sempre en actiu. Joestic picant pedra des de fa anys i araestic molt agraïda perquè puc dir que visc plenament de la interpretació. Però aquesta professió és sempre molt inestable, i un s'ha d'acostumar a viure amb incertesa. Abans ho havia compaginat treballant de cambrera i treballant en un videoclub de Gràcia".

Actualment Cusí està rodant el film independent *Ardara*, en què fa el seu primer paper protagonista, i que s'estrenarà el pròxim hivern. Recentment també ha rodat el curtmetratge *It girl*, que ha guanyat el premi del públic al Festival de Màlaga. I a més, forma part del repartiment de l'obra *El llarg dinar de Nadal*, que es podrà veure al desembre al Círcol Maldà.

Vicky Luengo

"Quan li pregunto a la meva mare què volia ser jo de petita, em contesta que, des que tenia sis anys i em va apuntar a teatre, volia ser actriu. Ho he volgut ser sempre", explica Vicky Luengo, de 25 anys. L'actriu treballa actualment a la sèrie televisiva *La Riera* i a l'obra de teatre *Vilafranca*, que es podrà veure al Teatre Lliure la temporada que ve. A més, també acaba de rodar el film *Barcelona nit d'hivern*, que s'estrenarà per Nadal. "Estic molt contenta i agraïda perquè visc de la interpretació des dels 18 anys", diu l'actriu, que recorda especialment un film francès que va rodar quan en tenia 19. "Vaig anar al càsting sense saber francès. M'havia après el text de memòria. Setmanes després em van trucar per dir-me que m'havien agafat i jo només sabia dir *merci*. El director se'n va adonar i em va dir que tenia dos mesos per aprendre francès", explica. Luengo considera que ser actriu és una professió "preciosa" però també molt inestable. "Encara que vagis enllaçant projectes, sempre tens la inseguretad de si tornaràs a treballar, no se sap mai. Treballo intensament i em prenc la professió amb molta seriositat. Penso que s'ha de treballar molt", diu.

Segons Luengo, cal constància i confiança per tirar endavant en aquesta professió. "En aquests anys he après que confiar en tu és el més important, sobretot quan vas a un càsting. Portar una feina feta real i la confiança que aquesta feina està ben feta. El meu objectiu és sempre sortir dels càstings pensant que he fet tot el que era a les meves mans. Malauradament, no tot depèn de l'actor", conclou.

“En el meu primer paper el vaig aconseguir perquè el director d’*El cor de la ciutat* em va veure cantant en un bar de Gràcia i una setmana després em va cridar per al càsting”, explica Aida Oset, una actriu i cantant de 31 anys que ha participat en films com *Tres dies amb la família*, *Forasters* i *Frontera*, entre d’altres.

“Em fa gràcia perquè jo ja em vaig sentir emergent fa sis anys i ara, després d’un temps sense treballar a la tele, torno a ser una actriu emergent”, diu Oset. L’actriu ha treballat recentment a la sèrie *Cites* i ara està assajant el musical *Molt soroll per no res*, que s’estrenarà al TNC la temporada que ve. Oset explica que és molt “feliç” per tenir l’oportunitat de participar en aquest muntatge. “Fer un Shakespeare, posar-me a la pell d’Hero i treballar amb un equip de gent que en sap molt és increïble”, comenta. Oset també explica que no oblidarà mai el càsting que va fer per a aquest musical. “Hi vaig anar vestida amb texans negres, samarreta i vambes i em van dir que semblava un maqui i que la pròxima vegada anés vestida de noia. Però, mira, suposo que van riure una estona i vaig fer que es recordessin de mi sense voler”, diu l’actriu, que tenia pensat marxar a viure a Berlín aquest any. “Amb molt poc temps m’han sortit aquests dos projectes - *Cites* i l’obra al TNC- i he decidit quedar-me a Barcelona”, diu Oset. “Ser actriu és una cursa de fons, exigent i intermitent, que t’obliga a improvisar constantment. Has de tenir molt clar que ho vols fer. A mi m’ajuda tenir projectes personals que m’omplin”, assegura. “Això que un cop surts a la tele ja et coneixen no és veritat, les sèries són molt efímeres. Com a molt alguna vegada pel carrer una dona gran despistada et diu que et coneix però que no sap si és del barri o de l’*aquagym*”, bromeja Oset.

Elena Martín

“TENIA POR D’ARRISCAR-ME PER RES”

Al contrari del personatge que interpreta al film *Les amigues de l’Àgata*, en què és més aviat una noia reservada, l’Elena Martín, de 23 anys, assegura que ella parla tota l’estona i que amb els anys ha après a dir el que pensa. “Som molt diferents encara que l’entorn social és similar”, diu l’actriu, que comenta que no s’esperava que aquest film tingués tant èxit. “És un projecte de quatre estudiants de comunicació audiovisual de la Universitat Pompeu Fabra i ja ha guanyat dos premis, com a millor pel·lícula de cinema independent a l’Abycine i el premi del públic al Festival de Cinema d’Autor de Barcelona”, explica Martín. “Per a mi ha sigut la primera vegada que faig una pel·lícula i també que tinc un paper protagonista”, diu. “El fet de ser un film independent ens ha permès tenir molt temps per rodar. Hem tingut molta llibertat”, recorda. Gràcies a aquest film, ara li ha sortit un nou projecte, *Tierras de soledad*, una pel·lícula que dirigirà Meritxell Colell i en què l’actriu farà de protagonista. Martín, que a més de formar-se com a actriu ha estudiat comunicació audiovisual, comenta que per ara ha estat més darrere que davant les càmeres. “Ara estic dirigint una pel·lícula amb uns amics i també faig d’ajudant

de director de la companyia La Virgueria. A més, dirigeixo juntament amb uns companys el grup de teatre jove de la Sala Beckett, Malnascuts, que està tenint molt èxit. Però el que més m'agrada és actuar. Abans que em sortissin aquests projectes, jo ja tenia pensat posar-me a buscar feina d'actriu un cop acabés la carrera, perquè sento que mai hi he dedicat prou temps. Sempre m'ha fet por arriscar-me i no treure'n res. Però ara crec que val la pena aquest risc", explica Martín.

Júlia Molins

"Tinc amigues que fa molts anys que treballen. I jo pensava: «¿Jo també em podré dedicar al que vull?» Al principi t'angoixa una mica", diu Júlia Molins, de 22 anys, que en el mateix any l'han agafat per fer d'actriu en dues sèries de televisió, *Cites* i *Seis hermanas*. "Ha sigut increïble en tots els sentits. Com que ha arribat tot de cop, crec que encara no ho he assumit. M'he tirat de cap a la piscina i ja està. No havia fet mai una sèrie i al principi el que més em preocupava era no estar a l'altura, però m'he sentit molt acollida", diu l'actriu, que explica que cal anar a molts càstings abans de poder començar a treballar. "A vegades passa que algú es fixa en tu, confia en tu i et dona una oportunitat, encara que no siguis una cara coneguda. Però perquè passi això, has de ser a tot arreu", diu Molins, que anteriorment havia format part de la companyia del Club Super3 i havia participat en diversos projectes de teatre. "Formo part de la companyia La Hydra, amb la qual vam estrenar *L'últim dia de febrer* a la Nau Ivanow i *Utilitat programada* al Tantarantana", explica. L'últim que voldria Molins és que l'encaselles en papers de "nena bufona i dolça". "Estic contenta perquè fins ara m'han donat personatges de dones amb una mica de mala llet. A mi m'agraden els personatges amb caràcter i que no són superficials", assegura l'actriu, a qui li agradaria molt treballar amb el director francès Jean-Pierre Jeunet (*Amélie*). "M'agrada com són i com pensen els personatges de dones de les seves pel·lícules", conclou Molins.

Marta Ossó

"Cada vegada que entro al TNC com a espectadora m'acolloneixo i penso: «Estàs boja o què? Com pots estar tranquil·la aquí baix?» Però a l'escenari estàs emparat pel personatge, per la història i els companys, i només sents emoció. Però confesso que la primera vegada que vaig actuar-hi vaig plorar bastant", diu Marta Ossó, de 26 anys, que assegura que "és molt feliç dalt l'escenari" des dels 7, quan va començar a fer teatre. "M'estimo molt tots els projectes que he fet, però, amb el cor a la mà, em quedo amb *La rosa tatuada*, pel que va significar per a mi poder estrenar a la Sala Gran del TNC, per les persones que hi vaig conèixer i pel personatge que hi interpretava, que em tenia el cor robat i em donava molta llibertat i vida", diu l'actriu, que anteriorment ja havia actuat, entre d'altres, a la Sala Beckett i al Teatre Lliure i que confessa que ara té "una mica de ganes de càmera".

Ossó començarà al setembre una beca del Goethe Institut per a artistes, amb la qual haurà de passar dos mesos a Alemanya. “És difícil introduir-se al món de la interpretació i també mantenir-s’hi. Requereix esforç, perseverança, paciència i respirar fondo”, diu l’actriu. “Però tinc molts companys valents que han format companyies petites i que estan aconseguint grans coses. Crec que aquesta és la dinàmica actual del teatre aquí a Catalunya i és molt positiva. Que es pugui viure d’aquesta professió amb dignitat ja és un altre tema. Faltaria un canvi en la política i en l’educació”, conclou Ossó.